

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. T.**, zastoupena JUDr. Evženií Pichertovou, advokátkou se sídlem Příkopy 530, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2007, čj. OAM-1-790/VL-10-08-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2009, čj. 63 Az 107/2007 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Evženií Pichertové, se přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla v záhlaví blíže označený rozsudek, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovatelce neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že potíže stěžovatelčiny rodiny (především matky) s neznámými osobami, které po nich požadovali zaplacení peněz za škodu, jíž měl způsobit stěžovatelčin otec, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Totéž platí o příležitostných ústních invektivách ze strany spolužáků a spoluobčanů, jimž musela stěžovatelka na Ukrajině čelit pro ruskou národnost jejího otce.

Stěžovatelka v kasační stížnosti doplněné prostřednictvím ustanovené zástupkyně výslovně uplatnila kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně odkázala na § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a uvedla, že žalovaný účelově používal zprávy MZV USA a společnosti Člověk v tísni, neboť z těchto zpráv vybral části, které svědčily pro neudělení azylu stěžovatelce. V případě návratu na Ukrajinu stěžovatelce

hrozí nebezpečí újmy na zdraví ze strany tamní mafie a zároveň postrádá reálnou možnost ochrany ze strany státních orgánů. Neudělení azylu je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Stěžovatelka se dále domnívá, že jsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 14a zákona o azylu (*pozn. NSS správně doplňkové ochrany*), protože z dikce odst. 2 písm. b) tohoto ustanovení není nutné, aby bylo mučení nebo nelidské a ponižující zacházení nebo trestání žadatele uskutečňováno pouze a nutně v souvislosti s žádostí o azyl. Ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 nebo § 14b zákona o azylu stěžovatelka tvrdí, že mělo být zohledněno, že její matka i sestra pobývají na území ČR, matka je nemocná a vyžaduje ošetřovatelkou péči. Dalším významným faktorem je stěžovatelčino těhotenství, přičemž otěhotněla s mužem majícím trvalý pobyt na území ČR.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat ve vztahu k námitce podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (účelové použití zpráv MZV USA a Člověk v tísní), že tato byla v žalobě uplatněna toliko obecně bez bližšího odůvodnění. Proto je nyní její určitá relativní konkretizace v kasační stížnosti ohledně účelovosti užití informací o zemi původu žalovaným podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť nebyla uplatněna v žalobě, ač v ní být uplatněna bezpochyby mohla. Navíc ani v doplnění kasační stížnosti stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní příklady takového účelového výkladu a nenabízí ani odkaz na pasáže, které měly být žalovaným účelově pominuty. I po svém doplnění tak tato námitka zůstává zcela nekonkrétní (srov. k tomu rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. prosince 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58).

Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

Pokud jde o důvody stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval: Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). K tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 - 65. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003 - 36, pak soud též konstatoval, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v dané zemi dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. Vzhledem k výše uvedenému není důvodné ani tvrzení, že neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jí nehrozí mučení ani nelidské či ponižující zacházení.

K možnosti udělení humanitárního azylu obecně se zdejší soud rovněž mnohokrát vyslovil takto: Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního

žretele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48). Přestože lze stěžovatelce přisvědčit v tom, že hrozby nemusí být dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu uskutečňovány pouze v souvislosti s žádostí o udělení mezinárodní ochrany (to naopak bude spíše výjimkou), ani to nic nemění na tom, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení v jejím případě dány nejsou.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Kasační stížnost tedy byla shledána nepřijatelnou, a proto byla podle § 104a s. ř. s. odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v poradě s klientkou a písemném podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za další úkon právní služby spočívající v další poradě s klientkou soud zástupkyni odměnu nepřiznal, neboť prokázala toliko uskutečnění jedné porady dne 11. 5. 2009, přičemž první porada je součástí převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu cit. ustanovení advokátního tarifu. Rovněž za druhé doplnění kasační stížnosti soud zástupkyni odměnu nepřiznal, protože jde o podání téměř totožné s podáním předchozím.

Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupkyni tedy celkem náleží 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu